

מתניתין:

היתה עומדת ברשות הרבים, וזרקו לה את הגט שם.

אם הוא נפל קרוב לה הרי זו מגורשת.

ואם נפל קרוב לו, אינה מגורשת.

אם היה מוחצה על מוחצה הרי זו מגורשת ואינה מגורשת. היינו, שהיא ספק מגורשת.

וכן לענין קידושין, אם זרק לה את כסף הקידושין ברשות הרבים ונפל הכסף קרוב לה, הרי זו מקודשת, ואם נפל קרוב לו אינה מקודשת, ומחצה על מחצה הוי ספק קידושין.

וכן לענין החוב.

כיצד? אמר לו בעל חובו, המלוה אמר ללוה: זרוק לי חובי, הכסף שאתה חייב לי! וזרקו לו ברשות הרבים, ואבד הכסף.

אם נפל הכסף קרוב למלוה, זכה המלוה בכסף ברגע הנפילה, ונפטר הלוה מהחוב.

ואם נפל קרוב ללוה, ונאבד הכסף, עדיין הלוה חייב. כי המלוה לא זכה בו.

אם מוחצה על מוחצה, שניהם יחלוקו. כלומר, ישלם הלוה מחצית מהחוב.

לבד, וחצר כזו אינה קונה עבור האדם, משום שהיא אינה דומה ליד, המשתמרת לדעתו של האדם. (34)

ומקשינן לרבא, דאמר: ישן ומשמרתו הרי זה גט.

ואמאי תועיל הנתינה לעבד מדין חצר? הרי העבד המהלך לגבי קנין חצר, כחצר מהלכת היא, וחצר מהלכת לא קנה. שלא אמרו חכמים חצרו של אדם קונה לו אלא רק בחצר שאינה מהלכת!

וכי תימא שמא תאמר, ישן שאני, שאז הוא אינו הולך.

אי אפשר לומר זאת, כי והאמר רבא: כל שאילו מהלך לא קנה, עומד ויושב נמי לא קנה, כי היות והוא ראוי ללכת, הוא אינו דומה לחצר, ולכן אין עליו תורת חצר. והוא הדין ישן, שהוא עשוי להתעורר וללכת.

ומסקינן: והלכתא: בכפות, שהיה העבד כפות שאינו ראוי ללכת שאז יש לו תורת חצר. (35)

ובעבד כזה אמר רבא שאם הוא ישן הוי גט. (36)

36. דתרתו בעינן, כפות, כדי שלא יהא חצר מהלכת, וישן, כדי שישתמר לדעתה. ר"ן.

וכתב הרא"ש בשם הריצב"א דאם היה כפות בידי ורגליו, והיא אוחזת החבל, אין צריך שיהא ישן, לפי שהוא משתמר לדעתה על ידי החבל.

והרא"ש חלק עליו, כי גם כשהיא אוחזת

כשנתן לה לשם פקדון ואחר כך אמר לה הרי זה גיטך מגורשת.

34. לעיל עז ב.

35. לפי שישן, כיון שהוא מעצמו יתעורר משנתו, הרי הוא כיושב. אבל כפות אינו יכול ללכת מעצמו, שהרי מחוסר היתר הוא. רמב"ן.